

Evangelí del dimarts de la setmana IV de durant l'any: el valor de les accions quotidianes

Jesús «entra al lloc on era la nena, l'agafa per la mà i li diu: Talità, cum, que vol dir: “T’ho mano: noia, aixeca’t”» A través de paraules i gestos senzills, Jesús dona la guarició i la vida. Si tenim fe, ell actua a través de les nostres paraules i accions per portar la salvació a altres.

Evangelí (Mc 5, 21-43)

Jesús travessà el llac amb la barca i va tornar a l'altra riba. Molta gent es reuní al seu voltant, i ell es quedà vora l'aigua. Llavors arriba un dels caps de la sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llança als peus i, suplicant-lo amb insistència, li diu:

—La meva filleta s'està morint. Vine a imposar-li les mans perquè es curi i visqui.

Jesús se n'anà amb ell. El seguia molta gent que l'empenyia pertot arreu.

Hi havia una dona que patia de pèrdues de sang des de feia dotze anys. Havia sofert molt en mans de metges i s'hi havia gastat tot el que tenia, però no havia obtingut cap millora, sinó que anava de mal en pitjor. La dona, que havia sentit parlar de Jesús, se li va acostar per darrere enmig de la gent i li tocà el mantell, perquè pensava: “Només que li pugui tocar la roba, ja em

curaré”. Immediatament se li estroncà la pèrdua de sang i sentí dins el seu cos que estava guarida del mal que la turmentava. Jesús s’adonà a l’instant de la força que havia sortit d’ell i es girà per preguntar a la gent:

—Qui m’ha tocat la roba?

Els seus deixebles li contestaren:

—¿Veus que la gent t’empeny pertot arreu i encara preguntes qui t’ha tocat?

Però Jesús anava mirant al seu voltant per veure la qui ho havia fet. Llavors aquella dona, que sabia prou bé què li havia passat, es prosternà als seus peus tremolant de por i li va explicar tota la veritat. Jesús li digué:

—Filla, la teva fe t’ha salvat. Ves-te’n en pau i queda guarida del mal que et turmentava.

Encara Jesús parlava, que n'arriben uns de casa del cap de la sinagoga a dir-li:

—La teva filla s'ha mort. Què entrauràs, d'amoïnar més el Mestre?

Però Jesús, en sentir aquestes paraules, digué al cap de la sinagoga:

—No tinguis por; tingues només fe.

I no va permetre que l'acompanyés ningú, fora de Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a casa del cap de la sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i feia grans planys, entra a la casa i els diu:

—Què són aquest aldarull i aquests plors? La nena no és morta, sinó que dorm.

Ells es burlaven de Jesús. Però ell els treu tots fora, i pren només el pare i la mare de la nena i els qui

l'acompanyaven, entra al lloc on era la nena, l'agafa per la mà i li diu:

—*Talità, cum*, que vol dir: “T’ho mano: noia, aixeca’t”.

A l’instant la noia es va aixecar i es posà a caminar. Tenia dotze anys. Tots quedaren plens d’estupor. Però Jesús els prohibí que ho fessin saber a ningú. I els digué que donessin menjar a la noia.

.....

Comentari

L’evangelí d’avui ens mostra dos miracles extraordinaris. El principal és la resurrecció de la filla de Jaire d’entre els morts, un acte d’infinít poder. Enmig de la narració es relata un segon miracle: la guarició de la dona amb hemorràgia. Ella va actuar en secret perquè ho havia de fer: no podia atansar-se a Jesús obertament

perquè la seva condició la feia impura. Tanmateix, tenia fe i Jesús li atribueix específicament la guarició: «Filla, la teva fe t'ha salvat».

Jesús és Déu. Cap guarició va ser més difícil que l'altra. Observem, però, que va portar a terme cadascuna de manera diferent: amb una paraula, un toc, un gest, etc. Descobrim en aquests detalls la manera que el Crist utilitza per instruir els deixebles, i de fet per instruir-nos a nosaltres. Hi ha quelcom de sacramental en les accions: el fet sagrat es manifesta a través de signes i paraules, d'altra banda, normals.

Sant Marc recull en arameu (*Talità, cum*) les paraules amb què Jesús va guarir la filla de Jaire: «T'ho mano: noia, aixeca't» (v. 41). L'evangelista presumiblement va mantenir l'idioma original per mostrar-nos que Déu va fer ús de paraules humanes, en un dialecte local, per obrar el

miracle. Les paraules ordinàries esdevenen en instrument diví, produeixen efectes sobrenaturals i miraculosos.

També les nostres paraules i accions poden ésser i semblar quotidianes. Si les unim a Déu, però, també seran canals de la seva gràcia, i ell també en traurà resultats extraordinaris i obrarà miracles. Com en el cas de la dona amb l'hemorràgia, tot depèn de la nostra fe. Tenim aquesta fe?

Andrew Soane // pat138241 -
Getty Images Pro

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-
dimarts-de-la-setmana-iv-de-durant-
lany-el-valor-de-les-accions-quotidianes/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangeli-del-dimarts-de-la-setmana-iv-de-durant-lany-el-valor-de-les-accions-quotidianes/)
(15/03/2026)